

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXI. Quod Eudocia Augusta Hierosolymis multa praeclare gessit: & de
discrepante vita & conversatione Monachorum Palaestinae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. κ.

CAP. XX.

Πει της βασιλικης ευδοκίας, και ευδοκίας της θυγατρως, και επως εις αντιόχεια και ιεροσόλυμα αφικησθε.

De Eudocia Augusta, deque eius filia Eudocia: & quomodo Eudocia Antiochiam venerit, & Hierosolymam ingressa sit.

Ουτος τοιουνου θεοδοσιου τω δυδοκίαν εβουκίεται, τε σαθηλωδως μεταλα- εξσαν βαπτισματος, γρη μεν αθηναίαν καλ- λισπη η και τω ωραν δυπρεπη, μεσως ο γρη- μωρης παλχειας της βασιλιδου της αυτη αδελφης εκ ταυτης αυτη γινεται παις η ευ- δοκία, ην υσερον επειδη καιρον ηγαγε γάμων, βαλεντινιανος ο αυλοκρατωρ αγε, απαραι- μεν εκ της πρεσβυτερας ρωμης, κατάραι δε προς τω κωνσταντινι η χρονοι υσερον επι τω αγίαν επεγομωρη χειρε τε θεε ημωρ πόλιν, εν αυθα τε γινεται, και δημηγορησα- σα προς τον αυθα λεων, επιελδυσιον επος εφθεγξατο.

Porro Theodosius Eudociam, do- mo Atheniensem, forma elegan- tem, nec ignaram artis poeticae, inter- ventu Pulcheriae Augustae fororis suae, uxorem duxit, cum illa salutari lavacro prius tincta fuisset. Ex ea Theodosius filiam suscepit, Eudociam nomine. Quae postea cum nubilis evasisset, nu- pit Valentiniano Imperatori, qui Ro- ma profectus, Constantinopolim uxo- ris ducendae causam venerat. Eudocia verò diu postea, dum ad sanctam Chri- sti Dei ac Domini nostri civitatem per- geret, venit Antiochiam. Ibi cum publicè verba fecisset ad populum, ora- tionem suam hoc versu clausit:

Et cupio, & letor, vestro me ex san- guine natam.

Υμειερης γρηης τε και αιματι ουχομαι ειναι.

Colonias scilicet significans, quae illuc deductae fuerant ex Graecia. Quas si quis accuratius cognoscere desiderat, scripserunt de iis diligenter Strabo Geographus, Phlego, Diodorus Siculus, Arrianus, & Pisander Poeta: Ulpianus praeterea, & Libanius ac Julianus, Sophistarum omnium praestantissimi. Quam ob causam Antiochenes statuam ex aere fabrefactam eam honorarunt, quae integra etiamnum manet. Ejus itaque hortatu, Theodosius maximam accessionem fecit civitati, productis muris usque ad portam, quae ducit ad subur- banum Daphnense: id quod rerum istarum studiosi possunt cernere. Etenim nostra quoque aetate, veteris muri vestigia remanent, quae spectantium oculos quasi manu ducunt. Sunt tamen, qui dicant, Theodosium seniolem muros urbis amplificasse, & Valentis lavacro cujus pars incendio consumpta fuerat, ducentas auri libras donasse.

Τας εν τ' ελλαδος εν αυθα σαλεισας δυπικί- ας ανηπομωρη, ει δε τελω παρσπαδατον ταυ- τας ειδεναι, ισορηαι παειερωσ σεραδωνι τω γε- ωφρατω, φλεγονι τε, η διοδωρω τω εκσικε- λίας, αρριανω τε αυ η πεισανδρω τω ποιητη, η προς γε ελπιανω, λεβανιω τε, και ιελιανω τοις παναεισοις σοφισταις, οτε και εικονι εκ χαλκε τεχνικως ησκημην, παιδες ανησχεων αυτην τελημκασιν, η και μεχεις ημωρ σωζε. δε ης προγραπεις θεοδοσιου, μεγιστην μοι- ρων τη πολει προσθησι, το τεχ ου ευρυνας μεχει της πυλης τ' επι δαφνην αγχης το παρσας φον, ως οραν τοις εθελεσι παρσι μεχει ημωρ το παλαιον ιγνηλαειται τεχ ου, των λεβανων ξεναγεντων τας οφεις, εις η οι φασι τον πρεσβυτερον θεοδοσιον το τεχ ου δυρυναι. ε χρυσαις η διακοσιαις ελκον λιτρας τω εαλει ου εδωρησατο λεβρω κατ' τι μερ ου εμπριδεναι.

CAP. XXI.

Κεφ. κα.

Quod Eudocia Augusta Hierosolymis multa praclare gessit: & de discrepante vita & conversatione Monachorum Palaestina.

Οτι καλω τα πει τα ιεροσόλυμα η ευδοκία διεθικε, και πει διαφωρη βιωτης η διαίτης ου εν παλαιστη μοναχων.

Εν τευθεν τοιουν η ευδοκία εν ιεροσολυ- μοις διε αφικνηται, η οτε μεν χαριν η τι προστύπως ως φασι βελομωρη τοις ισορηασι

EX hac igitur urbe, Eudocia bis ve- nit Hierosolymam. Et cujus quidem rei causam id fecerit, & quidnam praecipue illa spectaverit, Historiae Scriptoribus relinquendum puto: Mm 3

qui tamen haudquaquam mihi videntur verum dicere. Ceterum cum ad S. Christi urbem venisset, multa in honorem Dei Servatoris nostri gessit. Nam & religiosa edificavit monasteria, & lauras, quas vocant, construxit. In quibus discrepans quidem est vivendi ratio: ad unum tamen eundemque pietatis scopum conversatio dirigitur. Alii enim gregatim degentes, nullius rei, quæ ad terram vergit, desiderio capiuntur. Quippe nec aurum habent. Et quid dico aurum, quando nec propriam vestem, nec ullum esculentum quisquam proprium habet. Etenim pallio vel tunica, quibus quis hodie indutus est, paulo post alius induitur: adeo ut quæ est omnium vestis, ea unius esse videatur, & quæ est unius, omnium. Mensa item communis apponitur, non delicatis obsoniis, aut aliis ullis cibis referta: sed folis oleribus ac leguminibus instructa: quæ hæcenus tantum præbentur, quantum satis est ad vitam sustentandam. Communes item preces ad Deum fundunt, diu noctuque continuatas, ita se attentos laboribus atque afflictantes, ut sine sepulchris mortui quidam sub terra esse videantur. Crebras quoque superpositiones faciunt, biduum ac triduum integrum jejunantes. Nec defunt, qui per dies quinque & amplius jejunia continent, ac tum agre admodum necessarium cibum capiunt. Alii verò contrariam viam ingressi, solos sese includunt domiciliis, quæ ejusmodi latitudinis sunt atque altitudinis, ut in iis nec corpore erecto consistere, nec accumbere commode possint: in speluncis & cavernis ac foraminibus terræ, juxta dictum Apostoli philosophantes. Alii simul cum bestiis degentes, in ignotis quibusdam terræ latibus preces ad Deum fundunt. Aliud quoque vivendi genus excogitarunt, quod omnem fortitudinis ac tolerantie modum transcendit. In solitudinem enim à Sole perustam penetrantes, tam viri, quam mulieres, iis duntaxat partibus, quas pudor nominari vetat, contextis, reliquum corpus algoribus atque ardoribus immensis nudum exponunt, æstum ac frigus pari modo despicientes. Ac cibos quidem hominibus usitatos aspiciunt. Terram autem depascuntur, unde & pabulatores cognominati sunt: tantum carpentes, quantum ad vitam sufficit. Adeo ut

A καλανηπίον, εἰ καὶ μὴ ἀληθῶς εἰδῶταί μοι δοκῶσι. ὅμως δὲ ἐν ἀνά τινι ἀγίῳ τῶν πόλεων γρουμένη, πολλὰ πρὸς τιμῆς & σωτηρίας πεπραχέναι. ὡς καὶ διαγῆθ' εἰμασθὶ φρονησῆσαι, καὶ τὰς καλυμμένας λαύρας, οἷς ἡμῶν διάστα διάφορα· ἢ δὲ γε πολιτείας ἐς ἓνα τελειῶν θεοφιλή σκοπόν, οἱ μὲν γὰρ ἀληθῶν ζῶντες, ἐδὲν τῶν ἐς γῆν βριθῶν κρετῆνται· ἄχρηστος γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν. πῶς ἂν οὐκ ἀχρηστος, ὅτε ἐτείδηκῆ πρὸς ἐδὲν, ἐδὲν τῶν ἐδὲν δῶμων· ὁ γὰρ ὡν πρὸς ἀμπεχῆσαι τελειῶνται.

B Ἐξωμίδα, τῆτο μὲν μικρὸν ἔτερον ἀμπεχῆσαι ἔνυλαι ὡς καὶ τινι πάντων ἐδὲν ἓως ἐνυλαι δοκῶν, καὶ τινι ἐνὸς ἀπάντων καὶ κοινῆ τελεῶν περὶ ἀσπιδεῖται, ὅχι ὄφισ κεκαρυκεμῆσαι ἐδὲν τινι τῶν ἄλλων ἐδὲν ἐσμάτων λαχῶναι ἐδὲν καὶ ὁσπερὶ οἷς μόνους δεξιμένῃ, ἐς τοσῶτον χορηγεμένοι ὄσον δὲ τὴν καὶ μόνον κοινῆς δεῖτα πρὸς τὸν θεὸν λῆτας διημεροδυσί τε καὶ διανυκτεροδυσί, ἔτωσφας ἐκθλῆσθῶναι, ἐδὲν τῶν πόνους πῆζοντες, ὡς ἑσφῶν ἀνευ κρῆς αὐτοῖς δοκῶν ἐπὶ γλῶ ὄραν· οἱ πολλοὶ μὲν καὶ τὰς καλυμμένας ὑπερθεσίμῃς πρῶτα τετα, διημεροί καὶ τειμήροί τὰς πρῶτας ἐκθλῆσθῶναι. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀμπεχῆσαι, ἢ καὶ πρὸς, καὶ μόλις τῆς ἀναγκαίας μέτρου λαμβάνουσι τροφῆς. ἔτεροι δὲ αὐτῶν ἀπεναντίας ἰόντες, μόνους ἐαυτοῖς καθεύδουσιν ἐν οἰκίσκοις, τοσῶτον δὲ τῶν, τοσῶτον ὑπὸ ἔχουσιν, ὡς μὴ δὲ τὰ σώματα ἀνεθῶν, μηδὲ μὴν ἐπὶ ἀδέας τὰς κλίσεις ποιῶνται ἀσπιδεῖται πρὸς καρτεροῦντες, καὶ τὰς ὁσπιδεῖται τῆς γῆς καὶ τινι ἑσφῶν οἰκίσκοις Φωνῶν ἄλλοι σῶσικοι θηλείας γινώσκουσι, καὶ τινι Δτῆς γῆς ἀτεκμαρτοῖς ἐνδομυχοῖς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἐκθλῆσθῶναι ποιῶνται. ἀτὰρ καὶ ἐτεροῦν εἶδ' αὐτοῖς ἐπενοήθη, πῶσος ἀνεθῶν τὰς καλυμμένας δυνάμιν ἐκθλῶν ἐς ἔρημον γὰρ κεκαρυκεμῆσαι σφας αὐτοῖς ἀφῆτες, καὶ μόνα τὰ τῆς φύσεως ἀναγκαῖα περιείλαντες, ἀνδρες τε καὶ γυναῖκα τὸ λαμπὸν σῶμα γυμνὸν, κρυμοῖς τε ἑσφῶν, ἀέρον τε περυκίωσεν ἑσφῶν, ἑσφῶν θάλπῃς τε καὶ ὑψῆς ἀεριοῦντες, καὶ τὰς μὲν τῶν ἀνθρώπων τροφῆς, τελεον δὲ σφῶναι. ἐμολῆσαι δὲ τινι γῆν, βοσκήσας καλεῖται, μόνον τὸ τῆν ἐκθλῶν ποιῶντες ὡς ἐπὶ χρόνῳ καὶ

θηρίοις συναφομοιωθῆς, τῆς τε ιδέας αὐτῶν
 ἀλλοραπίετης, τῆς τε γνώμης λοιπὸν ἔσυμ-
 βανῆσθης ἀνθρώποις, ἐς καὶ διδρασκῶσιν ἰδόν-
 τες, καὶ διωκόμενοι, ἢ τῆ ἀκύντητων ποδῶν,
 ἢ τινι τῶν ἐπὶ γῆς δυσόδων χωρείων τὸ λαθεῖν
 ἑαυτοὺς πορεύονται. Λέξω δὲ καὶ ἕτερον, ὁ
 μικρὰ μὲν διέλαθε, καίτοι τὰ πρῶτα εἶα καὶ
 πάντων ἔχον. εἰσι μὲν ἐλάχιστοι· εἰσι δὲ ἔν ὁ-
 μως, οἱ ἐπαὼν διὰ τῆς δρεῖθης τὰ ἀπαθείς εἶναι
 τύχῳσιν, ἐς κόσμον ἐπανασί· ἐν μέσοις τοῖς
 θεούτοις, καὶ ἀεφόρο σφᾶς ἐπαγγέλλοντες,
 ἕτως τὴν κενοδοξίαν καταπαύσιν, ὃν τελευ-
 τῶν χλιῶνα καὶ πλάτωνα τὸν σοφὸν ἢ ψυχῆ
 πέφυκεν λαοπιθεῶς· ἕτως τὸ ἀπαθείς ἐδίειν
 φιλοφροῦσι, καὶ ἀπὸ καπήλοισ ἢ παλιγκα-
 πῆλοισ δέησι, ἔσπον, ἔπρῶσωπον, ἐδέλιτων
 πάντων ἐγκαλυπόμενοι, καὶ βαλανείοις δὲ
 συχοῖς ὁμιλεῖσι, τὰ πολλὰ γυναιξὶ σω-
 αλλιζόμενοι, καὶ συλλεόμενοι· ἕτως τῶν πα-
 θῶν ἀεσθρόμενοι ἐς καὶ τῆς φύσεως τυ-
 ραννῆσαι, καὶ μὴ δὲ τῆ ὄψι, μηδὲ τῆ ἀ-
 φῆ, μηδὲ μὴν ἀύθῃ τῆ ἀεπιποκῆ τῆ θήλεος
 πρὸς τὴν ἰδίαν ἀποκρῆθῆναι φύσιν· μετὰ
 ἀνδρῶν δὲ, ἀνδρας εἶναι, μετὰ γυναικῶν
 τε αὐ γυνάικας, ἐκαίερας τε μέλειεν ἐτέ-
 λειν φύσεως, καὶ μὴ μίας εἶναι. συνελόντι
 τοῖνυν εἰπεῖν, ἐν τῆτω τῷ παναείτω καὶ θε-
 οφόρω βίῳ ἢ δρεῖθῃ τῆ φύσῃ ἀνλομοθελεῖ,
 δικαίως παξῆαμένη νόμος, ὡς μηδενὸς
 αὐτοῖς τῶν ἀναγκαίων μελαδιδόναι ὅσα γε
 κορεθῆναι. πρῶτων δὲ αὐλοῖς καὶ διψῆν ὁ
 σφῶν ἐγκελδῆσαι νόμο, ἀεξέλειεν τε τὸ
 σῶμα τοῦτο μόνον, ὅσον ἢ ἀνάγκη βιά-
 ζεται. ἕτως τε αὐτοῖς ἢ δίαίτα ἀκελεῖσιν ἀν-
 ἡταλαντῶεται ζυγοῖς, ὡς ἐν διαμέτρῃ
 χωρεῖσιν αὐλοῖς τὴν ροπήν ἀνεπαίδῆσιν εἶναι,
 καὶ ταῦτά γε πολλὴ διεσῶσαν. τοῦτον γὰρ
 αὐτοῖς ἄνανθῆα κέκερθαι, τῆς θείας τὰ ἀ-
 μιλλα συναγῆσθης, καὶ αὐ πάλιν διαίρεσθης
 χάλος, ὡς ζῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νεκρῶσιν συν-
 αικεῖν, τάνανθῆα ἐ τῆ φύσῃ ἐ τοῖς πρῶγ-
 μασιν. ἐνθα μὴ γνπάθῃ, νοκρῆς εἶναι
 δὲ καὶ τῶν τάφῳ εἰσῶ· ἐνθα δὲ πρὸς θεὸν
 ἐκεία, ῥωμαλέως τὸ σῶμα, σφραγῶν-
 τας τὴν ἀκμὴν, καὶ ἐξωρῆ τὴν ἡλικί-
 αν ὡς καὶ ἕτως αὐτοῖς ἐκάτερθῃ συμ-
 πλέκειαι βίῳ, ὡς ἀμέλῃ καὶ τὴν σάρκα

A bestiis tandem similes evadant, specie
 videlicet corporis immutata, & sensu
 animi nequaquam conveniente cum
 reliquorum hominum sensu. Quos ubi
 viderint, fugam arripiunt: & si quis for-
 te eos insequatur, aut pedum velocita-
 te, aut inaccessi cujuspiam loci latebris
 se subducunt. Aliud insuper comme-
 morabo, quod sane mihi è memoria
 exciderat, tamen præ reliquis omni-
 bus primas ferat. Sunt apud eos qui-
 dam, licet oppidò pauci, qui postquam
 assidua virtutis exercitatione, vacui ab
 animi perturbationibus evaserint, ad
 sæculum redeunt, & in media homi-
 num multitudine insanos se esse simu-
 lantes, inanem gloriam conculcant,
 quam tunicam, ut ait sapientissimus Pla-
 to, animus postremam exuere solet.
 Ita porro sine sensu affectuque edere
 didicerunt, ut apud Caupones ac Dar-
 danarios, si necesse fuerit edant, nec
 locum, nec cultum, nec aliud quid-
 quam reverentes. Balnea item publi-
 ca frequenter adeunt, & simul cum mu-
 lieribus diversantur & lavant. Adeo
 omni perturbatione animi superiores,
 ut naturæ ipsi vim interant, & nec aspe-
 ctu, nec tactu, nec amplexu ipso muli-
 eris, ad ea quæ naturæ ipsorum propria
 sunt inclinari queant. Sed cum viris
 quidem viri sunt, scemina verò cum
 scemina. Non enim unius, sed utri-
 usque simul sexus esse cupiunt. De-
 nique ut compendio dicam, in hoc
 præstantissimo ac divino vivendi gene-
 re, virtus leges naturæ contrarias fert,
 ut scilicet ex rebus ad victum necessa-
 riis nihil eis impertiat ad satietatem.
 Quippe lex monastica ipsis præcipit,
 ut esuriant ac sitiant, corpusque eate-
 nus tegant, quoad poscit necessitas.
 Porro vivendi ratio apud illos, adeo ex-
 acta lance librata est, ut quoties in con-
 trarium tendunt, nullam sentiant re-
 rum mutationem quamvis magna sit
 inter eas distantia. Res enim contra-
 riæ usque adeo commixtæ sunt, divinâ
 gratiâ ea, quæ misceri non possunt, in-
 ter se jungente ac rursus separante: ut
 vita & mors, quæ natura & rebus ipsis
 inter se maximè pugnant, in illis simul
 habitent. Quippe ubi perturbatio
 est, mortuos illos esse oportet ac sepu-
 tos. Ubi verò precationis tempus
 est, tum robusto corpore & alacres,
 tamen affecta jam ætate, esse debent.
 Utraque porro vita in illis adeo con-
 juncta est, ut quamvis carnem peni-

tus abjecerint, vivant tamen, & unā cum viventibus converſentur, ægrotum corporibus medicinam adhibentes, & ſupplicantium vota Deo offerentes, reliqua denique perinde ac in priore vita peragentes, niſi quod rebus neceſſariis non indigent, nec loco ullo circumſcribuntur; ſed omnes audiunt, & cum omnibus converſantur. Sunt apud illos crebræ & indefeſſæ genuum flexiones, ac rurfus ſtationes laborioſæ, ſolo deſiderio ſenectutem illorum & voluntariam infirmitatem recreante. Athletæ ſunt carnis expertes, luſtatores ſanguine carentes: qui pro convivio ac deliciis jejunium habent, & pro menſa opipara, ut nihil quoad fieri poſſet, deguſtant. Quoties peregrinus ad eos quiſpiam advenerit, licet matutino tempore, ſingulari comitate ac benevolentia cum excipiunt, novum jejunandi genus commenti, ut ſcilicet inviti comedant. Adeo ut ea res ſtuporem omnibus incutiat, quod cum tot rebus ad victum ſufficientem indigant, tam paucis tamen contenti ſint: propria voluntatis ac naturæ inimici, proximorum deſiderio atque arbitrio mancipati: quo in rebus omnibus voluptas carnis abjiciatur, & anima gubernaculum teneat, optima quæq; ac Deo placentia prudenter eligens atque conſervans. Felices quidem ob vitam quam hic degunt: feliciores verò ob migrationem ad alteram vitam: ad quam continuo anhelant, cum cujus amore flagrant, videre properantes.

τέλειον διαπέμνῃ, ζώσω αἰεὶ, καὶ τοῖς ζῶσι συναλιζόμενοι, καὶ σώμασί τε ἀκηχεσθῆναι ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰς τῶν ἐκείνουτων φωνὰς τῶν παροισάγοντες, ἵνα ἀλλομοίως τῆς βιοτῆς διεκτελέντες, ὅσα μὴ τῶν ἀναγκαστικῶν δεικνύσῃ, ἢ τόπω παροισάγοντες πάντων δὲ ἀκούων, καὶ πασι συγγινώσκων. εἰσὶ δὲ γονάτων τοῖς συχναὶ καὶ ἀδιακόπη κλίσεις, ἐπαναστάσεις τε σύμπονοι, μόνως τῆς ἐφέσεως ἀνεκτικῆς ζώπυρσης αὐτοῖς τὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν ἐκείνου ἀδένειαν ἀσαρκοὶ τινες ἀδελφοὶ ἀναιμόνοιοι παλαιαὶ οἱ γε πανδαοσία τε κτερυφῶ τὴν νησιάνεχοντες, ἡ τεράπειαν ἀποκορῆ τὸ μηδένος ὡς δίων τε διαπορεύσασθαι τὸν ξένον παρ' αὐτοῖς ἀφικησάμενοι δὲ ἐξ ἑαυτῶν, ἔτω πάλιν ταῖς φιλοφροσύναις καὶ τῆς φιλοτησίας δεξιῶναι, ἔτερον εἶδος νησιανῶν ἀπνοήσαντες τὸ αὐτὸ μηδὲν βελόμνῃ ἐδένειν ἐκπληξὴν τὸ πρῶτον καθεσθῆναι, πόθεν τὸ φοβῆναι αὐτοῖς ἀρκη δειόμνῃ, ἔτω καμῶν ἐξελθῆναι δὲ κέντα ἐχθροὶ τῶν ἰδίων βελόμνῃ καὶ τῆς φύσεως, ἐκδοῖ τοῖς τῶν πέλας δειόμασιν ἵνα διὰ πάντων αὐτοῖς τὸ ἴδιον ἴσασθαι ἔχωσιν, καὶ ψυχῆ διακυβεσθῆναι, τὰ καλῶσα καὶ θεὸν δέσποντον νενεχῶς ἐκλεγόμενοι, ἡ δὲ πρῶτος μακάριοι τῆς ἐπιπέθῃ δειόμασιν, μακαριώτεροι τῆς ἐπιπέθῃ μετὰ ἀσθενεῖς εἰς ἡν διὰ παλιὸς χαινέσιν, τὸν ποθέμνῃ αὐτοῖς ἰδένει ἐπιγεόμνῃ.

CAP. XXII.

Κεφ. κβ.

De operibus ab Eudocia Augusta in Palestina edificatis, & de Ecclesia S. Stephani Protomartyris, in qua religiose sepulta est. Item de morte Imperatoris Theodosii.

Ὅσα ἰδεῖται ἡ βασιλὶς εὐδοκία κατὰ παλαιότητα, καὶ τὰς πρῶτας ἑρωτομαρτυρίας ἐπιπέθῃ δειόμασιν ἐπιπέθῃ, ἡ δὲ πρῶτος ἐπιπέθῃ τῆς βασιλῆως Theodosii.

Cum multis igitur ejusmodi viris Eudocia uxor Theodosii collocata est, multaque, ut jam dixi, ædificavit monasteria. Cumque muros urbis Hierosolymitanæ instaurasset, templum splendore ac pulchritudine eximium in honorem primi omnium Diaconi ac Martyris Stephani construxit, quod uno circiter stadio abest ab urbe. In quo etiam ipsa postmodum deposita est, cum ad immortalem vitam commigrasset. Cæterum cum Theodosius aliquantò post, vel, ut aliis placet, ante obitum Eudociæ è vivis excessisset, & imperium

Πολλοῖς τοῖνυν τοιούτοις ἐπιπέθῃ δειόμασιν ἐπιπέθῃ, πολλὰ ὡς μοι δεικνύσασθαι, τοιαῦτα φρονήσῃ δειμαρτυρία, ἡ δὲ μὴ καὶ τὰ τείχη πρὸς τὸ κρείττον ἐξελθῆναι ἀνανεωσασθῆναι, ἡ δὲ τέρμνῃ ἐπιπέθῃ ἀνίστη, ἡ δὲ καλῶς πρῶτον τὸ πρῶτον διακόνων τε καὶ μαρτύρων ἐπιπέθῃ, ἡ δὲ εὐδοκίαν ἡροσολύμων δειόμασιν ἐπιπέθῃ καὶ πείθειν πρὸς τὸν ἀγῆθον μετὰ χαρῆσασθαι βίον. Ἀμείψασθαι δὲ μετὰ ταῦτα, ἡ καὶ ὡς τισὶ δεικνύσασθαι πρὸς τῆς δειόμασιν, καὶ Theodosii τὴν βασιλείαν ἀκίβηται